

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI SÁU

BẠCH Y NI MỞ CUỘC ĐIỀU TRA

Ni Tiểu Bảo mắng thâm trong bụng:

- Con quỷ này nghĩ ra được kế đó xúi mụ thì giỏi thật! Lão gia mà lọt vào tay người thì mỗi ngày trong mình phải thêm ra mười bảy, mười tám vết thương lớn. Nếu không đúng vậy thì lão gia chẳng phải họ Vi.

Lại nghe Thái hậu hỏi:

- Hoàng đế sai Tiểu Quế tử đi đâu? Làm việc gì? Người có biết không?

Kiến Ninh công chúa đáp:

- Vụ này hài nhi biết rồi. Nghe bọn thị vệ nói là Tiểu Quế tử lên Ngũ Đài sơn.

Thái hậu “ủa” một tiếng ra chiều kinh hãi, hỏi:

- Gã... gã lên Ngũ Đài sơn ư? Vậy mà sao ta không biết chi hết?

Công chúa đáp:

- Hài nhi cũng sau khi về cung mới nghe bọn thị vệ nói vậy. còn Hoàng đế ca ca phái gã lên Ngũ Đài sơn làm gì thì hài nhi không rõ. Bọn thị vệ kia còn bảo Hoàng đế ca ca rất cung gã và đã thăng quan cho gã nữa.

Thái hậu “hừ” một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Chờ gã trở về cung ta sẽ nói chuyện với Hoàng đế.

Thanh âm bà lạnh lẽo, tựa hồ trong lòng không thích.

Thái hậu lại nói tiếp:

- Đêm đã khuya rồi! Người về ngủ đi thôi.

Công chúa đáp:

- Má má ơi! Hài nhi không về phòng nữa, ở lại đây ngủ với má má quách.

Thái hậu hỏi:

- Người còn bé nhỏ gì nữa mà đòi ngủ với mẹ? Sao lại không về phòng?

Công chúa đáp:

- Trong phòng hài nhi có quỷ quấy rối, hài nhi sợ lắm.

Thái hậu gạt đi:

- Nói bậy! Làm gì có ma quỷ?

Công chúa đáp:

- Má má ơi! Có quỷ thật đấy. Bọn cung nữ và thái giám ở trong cung của hài nhi mấy đêm trước đây đều bị quỷ làm cho hôn mê, ngủ một giấc đến trưa hôm nay mới tỉnh dậy. Tên nào cũng ngơ ngác sợ sệt.

Thái hậu giải thích:

- Làm gì có chuyện đó? Người đừng nghe bọn nô tài nói quanh. Vì chúng ta không ở nhà, bọn chúng thần hồn nát thần tính mà tưởng tượng ra ma quỷ. Người cứ về ngủ đi, không sao đâu.

Công chúa không dám nói nữa, dâng lời vãn an rồi rút lui.

Thái hậu ngồi một mình trên bàn, một tay chống cằm suy nghĩ, mắt đăm đăm ngó ngọn đèn nến ngơ ngẩn xuất thần.

Hồi lâu bà quay đầu lại, chột nhìn lên tường thấy hai bóng người lão đảo theo ngọn nến rung rinh.

Thái hậu tưởng mình hoa mắt, định thần nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy hai cái bóng. Một bóng của bà, còn một bóng nữa ngồi song song.

Thái hậu cực kỳ kinh hãi, tự hỏi:

- Chẳng lẽ có ma quỷ thật ư?

Bà nghĩ tới trước kia đã giết hại nhiều người, bất giác toàn thân lông tóc dựng đứng cả lên. Tuy bà võ công cao cường mà cũng không dám quay đầu nhìn lại.

Sau một lúc, Thái hậu bụng bảo dạ:

- Ma quỷ không có bóng. Đã có bóng là không phải ma quỷ.

Bà nín thở nghe ngóng thì bên mình cũng chẳng thấy tiếng hô hấp của người thứ hai nào, bà lại tự hỏi:

- Nếu không phải ma quỷ, thì chẳng lẽ là xác chết cứng đờ?

Bà sợ quá toàn thân nhủn ra, không cử động được. Hai mắt trợn lên nhìn chăm chú vào hai cái bóng ở trên tường, suýt nữa ngất đi.

Đột nhiên bà nghe tiếng hô hấp rất khế ở phía sau giường nằm, trong bụng mừng thầm, quay đầu nhìn lại.

Bà thấy một vị ni cô mình mặc áo trắng, ngồi đối diện với cái bàn, cặp mắt ni cô trong sáng đang nhìn bà. Tướng mạo ni cô rất thanh tú, nhưng thần sắc trơ như gỗ. Trong lúc hốt hoảng bà không nhận ra được là người hay là ma.

Thái hậu cất tiếng run run hỏi:

- Người... người là ai?... Tại sao... lại đến đây?

Bạch y ni không đáp. Hồi lâu mới lạnh lùng hỏi lại:

- Người là ai? Sao lại đến đây?

Thái hậu nghe giống tiếng người mới bớt sợ đáp:

- Đây là nội viện trong hoàng cung mà ngươi dám lên vào thì thật là lớn mật!

Bạch y ni lạnh lùng nói:

- Phải rồi! Đây là nội viện trong Hoàng cung. Ngươi là cái thá gì mà dám lớn mật đến đây?

Thái hậu tức giận đáp:

- Ta là Hoàng Thái hậu, dĩ nhiên ta ở đây. Ngươi là yêu nhân phương nào?

Bạch y ni đưa tay mặt ra đề lên bộ Tứ thập nhị chương kinh trước mặt Thái hậu rồi từ từ cầm lấy.

Thái hậu quát to:

- Buông tay!

Bà phóng chưởng đánh véo một cái vào trước mặt Bạch y ni.

Bạch y ni xoay tay mặt vung chưởng đón tiếp.

Thái hậu lạng người đi, dời ghế ngồi đứng lên, khễ quát:

- Giỏi lắm! Té ra là một tay cao thủ võ lâm.

Bây giờ bà biết rõ đối phương là người chứ không phải quỷ, bao nhiêu nỗi sợ sệt đều tiêu tan hết. Bà vung tay đánh ra liên bốn phát chưởng liên hoàn.

Bạch y ni vẫn ngồi trên ghế chứ không đứng dậy. Trước hết mụ chuồn kinh sách vào bọc rồi giơ tay chiết chiêu hoá giải bốn phát chưởng của Thái hậu.

Thái hậu thấy Bạch y ni lấy mất kinh sách thì vừa kinh hãi vừa tức giận, bà huy động chưởng lực đánh ra bảy, tám chiêu liên tiếp trong nháy mắt.

Bạch y ni chiết chiêu hoá giải hết, thuy chung vẫn không phản kích.

Thái hậu thò tay vào đùi bên phải lấy ra một thanh đoản đao, ánh hàn quang lấp loáng.

Vì Tiểu Bảo ngưng thần nhìn lại thì ra trong tay Thái hậu cầm một ngọn Nga mi thích đúc bằng bạch kim pha thép, chứ không phải đoản đao. Ngày trước Thái hậu giết Hải Đại Phú cũng dùng ngọn Nga mi thích này.

Đã có khí giới trong tay, Thái hậu phấn khởi tinh thần, khí thế hăng hái, cầm Nga mi thích đâm lia lịa vào Bạch y ni.

Bỗng nghe chuông phong rít lên veo veo. Chuông phóng, thích đâm, trong tấm cung lấp loáng ánh bạch quang.

Vì Tiểu Bảo khẽ nói:

- Tiểu diệt ra lệnh cho mục điểm dừng tay để mục khỏi đả thương sư thái.

Đào Hồng Anh kéo tay gã khẽ đáp:

- Không cần

Bạch y ni vẫn ngồi yên trên ghế ra tay nhẹ nhàng. Một ngón tay trở bên phải chỉ bên này một cái, chỉ bên kia một cái mà hoá giải được mấy chục chiêu tấn công tàn độc của Thái hậu.

Thái hậu chột tiến chột lui, lúc nhảy lên cao, lúc hạ xuống thấp, cực kỳ mau lẹ.

Kình phong mỗi lúc một mạnh làm cho lửa trên bốn ngọn nến đều tắt ra bốn phía. Trong chốc lát trong phòng tối sầm lại. Bốn ngọn nến tắt đi rồi hai ngọn tắt hẳn.

Hai người qua lại mấy chiêu nữa, còn hai ngọn cũng tắt nốt.

Trong bóng tối đen, chuông phong rít lên càng mạnh, xen vào những tiếng ho háng nặng trịch của Thái hậu.

Bỗng nghe Bạch y ni cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Bà làm đến Thái hậu mà qua đầu học được những món võ công này?

Thái hậu không trả lời, vẫn hết sức tấn công.

Đột nhiên những tiếng "bộp bộp" vang lên. Đúng là Thái hậu bị đánh trúng bốn cái bạt tai. Tiếp theo là tiếng rú "úi chao".

Thanh âm này đầy vẻ phẫn nộ và khủng khiếp.

Lại một tiếng "huych" vang lên rồi trong phòng yên lặng như tờ.

Trong bóng tối mờ, hoả quang bỗng loé lên. Bạch y ni tay cầm mỗi lửa cháy bùng bùng. Còn Thái hậu quỳ ở dưới đất trước mặt ni cô, người bà không nhúc nhích.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nghĩ bụng:

- Bữa nay phải giết mục điểm già mới xong.

Bồng thấy Bạch y ni cầm mỗi lửa khế liệng về phía trước. Mỗi lửa bay ra chùng mấy thước, mục vẫy tay áo một cái đẩy mỗi lửa từ từ vọt về phía những ngọn nến, thấp cả bốn ngọn nến lên một lượt, khác nào có bàn tay vô hình cầm lửa châm vào.

Bạch y ni lại vẫy tay áo một cái, một luồng hấp lực hút mỗi lửa trở về. Mục giơ tay mặt ra đón lấy, thổi tắt đi rồi bỏ vào trong bọc.

Cử động của Bạch y ni khiến Vi Tiểu Bảo phải trợn mắt há miệng.

Tuy gã biết Bạch y ni võ công cao thâm, nhưng không ngờ mục lại có thể mượn luồng lực đạo ở tay áo bên trái đưa mỗi lửa đi thấp bốn ngọn nến rồi lại kéo mỗi lửa về, coi chẳng khác phép tiên. Bất giác gã sinh lòng kính phục vô cùng.

Thái hậu bị điểm trúng huyết đạo phải quỳ xuống đất. Gương mặt bà lúc tím bầm, lúc trắng bợt. Bà tức giận khẽ nói:

- Người phóng chưởng đánh chết ta đi cho rồi! Hành hạ cách này chẳng phải hành vi của bậc cao nhân.

Bạch y ni hỏi:

- Trong mình mục mang võ công của đảo Rắn thì thật là kỳ? Một quý nhân ở chốn thâm cung sao lại dây dưa đến bọn Thần Long giáo?

Vi Tiểu Bảo không khỏi ngấm ngấm lắc đầu lè lưỡi, tự nhủ:

- Vị sư thái này chẳng có việc gì là không hay biết. Từ nay ta có bịa chuyện với y cũng phải coi chừng mới được.

Bồng nghe Thái hậu đáp:

- Ta chẳng biết Thần Long giáo là gì cả. Chút võ công kém cỏi của ta là do một tên thái giám trong cung truyền dạy.

Bạch y ni hỏi:

- Thái giám ư? Thái giám ở trong cung thì có liên quan gì đến Thần Long giáo? Hắn tên họ là chi?

Thái hậu đáp:

- Hắn là Hải Đại Phú, nhưng đã chết lâu rồi.

Vi Tiểu Bảo cười thâm trong bụng, miệng lẩm bẩm:

- Mục điểm già nói nhăng nói càn đến thế là cùng! Nếu mục biết ta ở đây, tất chẳng dám nói những chuyện trời ơi đất hỡi như vậy.

Bạch y ni trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hải Đại Phú ư? Sao ta chưa từng nghe đến danh hiệu nhân vật này. Vừa rồi người tấn công ta bảy, tám phát chiêu liên, chiêu lực cực kỳ thâm độc. Đó là chiêu pháp gì?

Thái hậu đáp:

- Theo lời gia sư thì đó là công phu của phái Võ Đang tên gọi... tên gọi Nhu âm chiêu.

Bạch y ni lắc đầu nói:

- Không phải đâu. Đó là Hoá cốt miên chiêu. Võ Đang là một danh môn chính phái, khi nào lại luyện môn công phu thâm độc đó?

Thái hậu thấy Bạch y ni nghi biết rồi, liền trở giọng"

- Sư thái nói vậy cũng phải. Đó là theo lời gia sư, chứ hư thực thế nào ta... ta cũng không hay.

Thái hậu thấy Bạch y ni võ công tinh thâm lại kiến văn quảng bác thì vừa kinh hãi vừa kính phục, nói năng mỗi lúc một thêm khách khí.

Bạch y ni hỏi:

- Mụ đã dùng chiêu pháp này giết hại bao nhiêu người?

Thái hậu đáp:

- Ta... vẫn bồi sinh trưởng ở chốn thâm cung, luyện võ cốt cho thân thể cường kiện, chưa từng giết hại một người nào.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Nói khoác mà không biết ngượng miệng vì chẳng mất tiền mua.

Lại nghe Thái hậu nói tiếp:

- Sư thái soi xét cho. Vẫn bồi đã có người bảo vệ, suốt đời chưa từng động thủ với ai. Đêm nay gặp sư thái mới phải ra tay là lần đầu. Vẫn bồi tuy học võ công mà chẳng dùng làm gì được.

Bạch y ni mỉm cười nói:

- Võ công của mụ đã vào hạng khá lắm!

Thái hậu nói:

- Vẫn bồi khác nào ếch nằm đáy giếng, bữa nay mà không được mắt thấy thân công tuyệt thế của sư thái, thì cũng không biết trời đất bao la rộng lớn.

Bạch y ni "ô" một tiếng rồi hỏi:

- Tên thái giám Hải Đại phú chết tự hồi nào? Ai đã giết hắn?

Thái hậu ngập ngừng đáp:

- Hắn chết đã lâu ngày... Vì tuổi già mắc bệnh mà thác.

Bạch y ni nói:

- Tuy chính người chưa làm điều tàn ác, nhưng bọn Thát đất Mãn châu chiếm đoạt giang sơn của nhà Đại Minh ta, bức tử Hoàng đế Đại Minh. Người là vợ của Hoàng đế Thát đất thứ nhất và là mẫu thân của Hoàng đế Thát đất thứ hai, vậy không thể dung tha được.

Thái hậu cất giọng run run đáp:

- Sư... sư thái! Hoàng đế đương kim không phải là con ruột của vãn bối. Mẫu thân y là Hiếu Khang hoàng hậu thì đã chết rồi.

Bạch y ni gật đầu hỏi:

- Té ra là thế! Nhưng người đã là vợ Thuận Trị hoàng đế. Hắn tàn sát hàng ức triệu người Hán mà sao người không một lời can gián?

Thái hậu đáp:

- Xin sư thái minh xét cho: Tiên đế chỉ sủng ái một con hồ ly là Đồng Ngạc phi, còn vãn bối khi đó muốn được chạm mặt y một lần cũng khó lòng, nên không sao khuyên giải được.

Bạch y ni trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kể ra người nói cũng có lý. Bữa nay ta tha mạng cho...

Thái hậu nói ngay:

- Đa tạ sư thái độ lượng khoan hồng. Từ đây vãn bối nhất định ngày ngày tụng kinh niệm Phật. Xin sư thái... ban cho cuốn kinh Phật đó...

Bạch y ni hỏi:

- Người đòi pho Tứ thập nhị chương kinh này làm gì?

Thái hậu đáp:

- Vãn bối thành tâm lễ Phật. Từ nay trở đi còn sống ngày nào, vãn bối sẽ tụng kinh ngày ấy.

Bạch y ni hỏi:

- Tứ thập nhị chương kinh là một pho sách rất thông thường, am chùa nào chẳng có? Sao người nhất định phải đòi pho này mới được?

Thái hậu đáp:

- Sư thái có điều chưa rõ, đây là pho kinh mà đức tiên đế ngày trước sớm khuya tụng niệm. Văn bối chưa quên mối tình xưa, nhìn vào kinh cũng như trông thấy tiên đế.

Bạch y ni nói:

- Người nói thế là không được đâu. Khi tụng kinh niệm Phật phải để cõi lòng trong sáng, không được vướng nghĩ đến tình duyên. Người vừa đọc kinh vừa tưởng nhớ kẻ trượng phu đã chết thì còn tụng kinh làm gì?

Thái hậu đáp:

- Đa tạ sư thái có lời chỉ điểm. Vì... văn bối ngu muội, chưa giải thoát được.

Bạch y ni đột nhiên mất lộ thần quang, hỏi:

- Trong bộ kinh sách này có điều chi cổ quái? Người nói thực cho ta nghe.

Thái hậu đáp:

- Thực tình... thực tình văn bối trong lòng si mê. Tiên đế tuy đối với văn bối chẳng tốt đẹp gì... nhưng thủy chung văn bối vẫn không quên được y. Hàng ngày được nhìn pho kinh sách này cũng an ủi nỗi nhớ mong được đôi chút.

Bạch y ni thở dài nói:

- Người vẫn mê muội không tỉnh ngộ, chẳng chịu nói thực, cái đó cũng là do người.

Bạch y ni phát tay áo về phía trước, giải khai huyết đạo cho Thái hậu.

Thái hậu nói:

- Đa tạ tấm lòng từ bi của sư thái.

Mục đập đầu lay mấy lay rồi đứng lên.

Bạch y ni lại hỏi:

- Ta cũng chẳng từ bi gì đâu. Sau khi người sử dụng Hoá cốt miên chưởng đánh vào người khác thì sẽ ra sao?

Thái hậu đáp:

- Lão thái giám đó nói cho văn bối hay, chưởng pháp này rất ghê gớm! Khắp thiên hạ không có mấy người chống nổi.

Bạch y ni nói:

- Ủa! Vừa rồi ngươi phóng liên bảy chưởng đánh ra mà ta không phản kích, chỉ đẩy Hoá cốt miên chưởng của ngươi trở lại để ngươi tự xử. Chưởng lực đó tự ngươi phát ra thì lại trả về cho ngươi, thế là mình làm mình chịu, không trách ai được nữa.

Thái hậu nghe Bạch y ni nói tới đây chẳng còn hồn vía nào nữa. Dĩ nhiên muội đã biết Hoá cốt miên chưởng ghê gớm đến thế nào rồi. Ai trúng phải chưởng lực này là xương cốt tan nát thành từng mảnh nhỏ, người mềm như bún, muốn giơ một ngón tay út lên cũng không được.

Ngày trước, muội đã dùng chưởng pháp này đánh chết Vinh thân vương (con của Đồng Ngạc phi) và hai chị em Đồng Ngạc phi. Ba người đó tình trạng lúc lâm tử cực kỳ thảm khốc, chính mắt muội đã trông thấy.

Bây giờ Bạch y ni võ công cao thâm như vậy, đẩy chưởng lực trở về đánh người phát chiêu. Vụ này là một việc thường có trong võ lâm. Bạch y ni nói vậy không phải là chuyện giả dối. Trường hợp Hoá cốt miên chưởng mà đánh vào người Thái hậu chắc rồi cũng khiến cho muội nát xương ra mà chết, vì bảy phát chưởng vừa rồi muội đã vận dụng toàn lực ra chiêu. Một chưởng còn chưa chịu nổi huống chi là bảy chưởng!

Thái hậu kinh hãi vô cùng, hai gối nhún ra, quỳ mọp xuống đất, năn nỉ:

- Xin sư thái cứu mạng.

Bạch y ni thở dài nói:

- Ngươi đã tự làm nên tội nghiệt thì tự ngươi phải giải trừ cho mình, chứ người ngoài làm thế nào được!

Thái hậu dập đầu nói:

- Vãn bối mong rằng sư thái mở lượng từ bi chỉ điểm cho đường giải thoát.

Bạch y ni nói:

- Chuyện gì ngươi cũng dối trá không chịu nói thực. Con đường sáng tỏ bày ra trước mắt, chính ngươi không muốn đi thì còn oán ai được? Dù ta đây có lòng dạ từ bi cũng chỉ đối với người Hán đồng bào, còn bọn Mãn nô Thát đất các ngươi cùng ta có mối thâm cừu đại hận. Bữa nay ta không hạ sát ngươi đã là từ bi đến cùng cực rồi.

Dứt lời bà đứng dậy.

Thái hậu biết nếu để lỡ mất cơ hội này, Bạch y ni mà đi rồi thì chỉ mấy ngày là muội phải chết một cách vô cùng thảm khốc. Hình ảnh chị em Đồng Ngạc phi lúc

lâm tử cực kỳ khổ sở, giãy giụa trên giường nằm đều hiện ra trước mắt mù, khiến cho mù khủng khiếp vô cùng, toàn thân run bần bật. Mù la lên:

- Sư... sư thái ơi! Văn bối không phải là người Thát đất mà là... mà là...

Bạch y ni nói:

- Người là cái gì?

Thái hậu đáp:

- Văn bối là người Hán.

Bạch y ni cười lạt hỏi:

- Đến bây giờ ngươi vẫn còn nói những nói càn. Một vị Hoàng hậu Thát đất có khi nào lại do người Hán làm được.

Thái hậu đáp:

- Không phải văn bối nói bậy. Mẹ ruột của đương kim hoàng đế người họ Đông Giai. Phụ thân bà tên gọi Đông Đồ Lại cũng là người Hán.

Bạch y ni nói:

- Trường hợp này khác hẳn. Mẹ nhờ con mà nên quý hiển. Bà nguyên là phi tần chứ không phải Hoàng hậu. Thuỷ chung bà vẫn không làm Hoàng hậu. Con bà lên làm Hoàng đế rồi mới truy phong chức Hoàng thái hậu mà thôi.

Thái hậu cúi đầu xuống đáp:

- Dạ! Đúng thế.

Mụ thấy Bạch y ni cất bước toan đi, vội nói:

- Sư thái! Văn bối quả thật là người Hán và cũng... cảm hận quân Thát đất thấu xương như sư thái vậy.

Bạch y ni hỏi:

- Vì lẽ gì mà ngươi cảm hận bọn Thát đất?

Thái hậu đáp:

- Đây là một vụ cực kỳ bí mật. Văn bối... không nên nói ra. Nhưng ... nhưng...

Bạch y ni gạt đi:

- Đã không nên nói thì ngươi bắt tất phải nói nữa.

Thái hậu ở vào tình trạng nguy cấp như lửa đốt dầu, không thể nghĩ ngợi gì được nữa. Dù mai đây có gặp đại họa tày đình cũng còn đỡ đau khổ hơn để xương cốt toàn thân nát vụn.

Mụ liền nghiêng rằng thú thật:

Ngôi Thái hậu của văn bối chỉ là giả tạo. Văn bối... không phải là Thái hậu.

Mụ nói câu này dĩ nhiên khiến cho Bạch y ni rất đổi ngạc nhiên. Cả Vi Tiểu Bảo ẩn ở sau giường cũng giật mình kinh hãi.

Bạch y ni từ từ ngồi xuống ghế hỏi:

- Sao lại giả tạo được?

Thái hậu đáp:

- Song thân văn bối bị quân Thát đất hãm hại. Văn bối cùng bọn chúng có mối thù chẳng đội trời chung. Văn bối lại bị bắt buộc vào cung làm cung nữ hầu hạ hoàng hậu. Về sau... văn bối giả mạo làm hoàng hậu.

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Mụ điểm già thật lớn mặt! Đến vụ này mụ còn dám bịa chuyện thì ra mụ coi trời bằng vung.

Lại nghe Thái hậu nói:

- Chân Hoàng hậu là người Mãn Châu, thuộc dòng họ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc và con gái của Hoàng thân Khoa Nhĩ Sảm. Còn tiên phụ họ Mao tên gọi là Mao Văn Long, làm đại tướng quân của triều Đại Minh.

Bạch y ni sững sốt hỏi:

- Người là con gái Mao Văn Long ư? Có phải ngày trước Mao Văn Long làm trấn thủ ở Bi Đảo?

Thái hậu đáp:

- Phải rồi! Tiên phụ cùng bọn Thát đất đánh nhau mấy năm liền, sau bị quan đại soái Viên Sùng Hoán hạ sát. Thực ra cũng bởi bọn Thát đất dùng kế phản gián.

Bạch y ni "ủa" một tiếng rồi hỏi:

- Đây thật là một câu chuyện ly kỳ. Làm sao người giả mạo Thái hậu được? Lại bấy nhiêu năm ở trong cung cũng không bị phát giác?

Thái hậu đáp:

- Văn bối phục thị Hoàng hậu lâu năm nên những giọng nói, thái độ cùng cử chỉ, văn bối học thành giống hệt. Cả cái mặt này cũng là giả tạo.

Mụ nói rồi chạy đến bên đài gương lấy một tấm khăn gấm trong hộp vàng xấp nước lau mặt, đoạn bóc hai miếng da dán ở hai bên má ra. Lập tức tướng mạo mụ biến đổi hẳn. Nguyên trước gương mặt tròn trĩnh, phì nộn, bây giờ bỗng biến thành khuôn mặt trái dưa gầy còm, mi mắt lõm vào.

Bạch y ni "ô" lên một tiếng ra chiều kinh dị, nói:

- Tướng mạo người quả nhiên khác hẳn.

Bà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nhưng giả mạo Hoàng hậu không phải chuyện dễ dàng. Chẳng lẽ bọn cung nữ hầu cận người và cả trượng phu người cũng không nhận ra ư.

Thái hậu đáp:

- Tiên đế chỉ sủng ái con hồ ly Đồng Ngạc phi. Mấy năm sau này y chẳng đến ngủ ở cung Hoàng hậu một đêm nào. Có khi y không thèm ngó đến bà nữa. Chân Hoàng hậu y còn không dòm ngó thì dĩ nhiên giả Hoàng hậu y chẳng bao giờ trông mặt.

Mụ nói mấy câu này thanh âm rất chua cay. Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đừng nói vãn bối hoá trang rất giống Hoàng hậu, dù có khác đi, y... y... cũng không biết.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***